

74ste Jaargang

No. 565

Juli/Aug. 2008

IN DIT NUMMER O.A.:

Uitnodiging Regiodag te Aalten, 14 september	15
Even verder kijken	19
Verslag reis naar Tinatin	21

EEN HUWELIJK MET CHRISTUS

'Dit is een verhaal dat wordt verteld over Moeder Theresa van Calcutta.

Nadat een interviewer van de BBC haar buitengewone werk had geprezen, merkte hij op dat voor Moeder Theresa 'dienen' in bepaalde opzichten gemakkelijker was dan voor ons gewone burgers. Zij had per slot van rekening geen bezittingen, geen auto, geen verzekeringen en geen echtgenoot.

'Dat is niet waar', antwoordde ze direct.

'Ik ben ook getrouwd.' Ze hield de ring omhoog die nonnen in haar orde dragen als symbool van hun huwelijk met Christus. Toen voegde ze er aan toe: 'En hij kan soms erg lastig zijn!'

Een tante van mij, een zus van mijn vader, leefde lang in het klooster. Als kind vónd ik dat wat. Ik kan me herinneren dat ze slechts heel af en toe vanuit het klooster de familie mocht bezoeken. Ik was klein ja, dat is waar. En het is dus lang geleden.

Deze tante heeft inmiddels een heel ander leven. Ze heeft het klooster op een zeker moment achter zich gelaten en is nu alweer meer dan 25 jaar getrouwd. De relatie die ik nog steeds met haar heb, maakt het mogelijk met haar te spreken over die bijzondere tijd voor haar als ook over de motieven die ten grondslag hebben gelegen aan haar keuze om toen non te worden. Ook mijn tante droeg een ring en ik denk dat dit symbool voor veel geestelijken staat voor een bijzondere verbintenis die zij zijn aangegaan met Christus in hun leven. Dat kan voelen zoals een huwelijk voelt voor mensen die zich verbonden voelen met elkaar. Een huwelijk met Christus. Zo ging dat dus en zo gaat dat voor sommigen nog steeds.

Wat in het verhaal opvalt, is dat Moeder Theresa uit haar antwoord laat blijken dat zij Christus associeert met een 'hij', met een man dus. Ze zegt immers: 'En hij kan soms erg lastig zijn'. Dat Christus wordt gepersonifieerd, zien we wel vaker terug, zeker bij vroegere generaties. Sterker nog, velen van ons zullen daar nog invloeden van hebben meegekregen.

Christus beschouw ik in deze tijd eerder als een bijzondere Kracht van de Geest, eigenlijk de meest bijzondere Kracht van de Geest die door mensen werkzaam kan worden gemaakt. Christus is voor mij allang geen persoon meer en daarmee dus man noch vrouw. Als ik over Christus spreek, bedoel ik eigenlijk de beschikbare Christuskracht voor alle mensen. Jezus Christus is dan Jezus, die vanuit de Christuskracht in het leven stond. Het is ongelooflijk wat er vanuit die werkzame bijzondere Kracht mogelijk is. Het Nieuwe Testament staat er vol van. De Christuskracht in jezelf voelen en ervaren is een beleving ondergaan alsof de Kracht van de Schepper door jou persoonlijk werkzaam wordt gemaakt. En wanneer die ervaring wordt beleefd, valt dat vrijwel direct samen met een intens geluksgevoel. Wat willen mensen eigenlijk liever dan de band en de verbinding voelen met de Ene, met de Naamloze die wij zo vaak God noemen? Ik denk dat ultiem geluk besloten ligt in ervaringen van éénheid en de Ene is eenheid, de Naamloze is eenheid, God is éénheid. Het bijzondere is dat wij mensen van alledag 'gewoon' in contact kunnen komen met de Geestkracht, die wij de Christuskracht noemen. Jezus heeft ons voorgeleefd wat er dan allemaal mogelijk is en op welke

manier je dan voor het leven op aarde van betekenis kunt zijn.

Ik beschouw Jezus vaak als ‘mijn oudste broer’, iemand aan wie ik een voorbeeld nemen kan, bedoel ik daarmee. Als Jezus een ‘Zoon van God’ is dan is ieder mens ‘Zoon van God’. Zo is dat voor mij, zo kijk ik naar alle mensen. Daarmee wil gezegd zijn dat echt ieder mens in staat zal zijn zichzelf binnen een werkzaamheid te ontplooien die voortkomt uit deze ‘Vader – Zoon’ – relatie. Dat is dus niet alleen gegund en voorbehouden geweest aan slechts één persoon in het bijzonder, Jezus. Wie heeft dat in vredesnaam verzonnen? Het leven en werken in en vanuit de Christuskracht, als ‘Zoon van God’, is beschikbaar voor **ieder** van ons!

Zo dat is eruit...

Zelfs ben ik van mening dat de leegloop van de kloostergebouwen aannemelijk te maken is, omdat de mens onbewust, op geestelijk niveau weet dat het verbonden zijn met die Christuskracht en het leven vanuit deze bijzondere Geestkracht verplaatst dient te worden van achter de gesloten muren en deuren naar het leven van alledag, het menselijke leven van op straat. Die stap wordt steeds meer gezet de laatste jaren en dat doet me goed. En dat betekent weer dat de Christuskracht in de meest gunstige zin van het woord, nu voor iedereen beschikbaar, voor ieders eigen voeten ligt.

De volgende stap zou kunnen zijn dat we met elkaar begrijpen dat wij mensen dus éigenlijk op de schatkist zitten... Zo dichtbij ligt die Christuskracht voor ons allemaal. Deze Kracht ligt, zo beschouwd en althans voor mensen die dat willen, gewoon voor het oprapen. Dat verzin je toch niet?

In die zin kan ieder mens, die zich geïnspireerd voelt om vanuit de Christuskracht te leven, deze bijzondere band en verbintenis, symbolisch bekrachtigen. Het maakt niet uit in welke vorm. Moeder Theresa deed dat, net als mijn lieve tante destijds, door het dragen van een ring, maar dat kan natuurlijk voor iedereen anders zijn in deze tijd.

De vraag is allereerst of de mens wakker genoeg is om zich bewust te zijn van deze aanwezige Christuskracht in hem, en ook direct om hem heen? De eerste vraag is of wij ons wel realiseren vanuit welke Bron wij kunnen putten?

En dan is de tweede vraag of wij werkelijk verlangen om met die Christuskracht te willen leven en werken? Het moet echt een diep en innig verlangen zijn; het verlangen moet zelfs een beetje pijn doen van binnen. Het verlangen stelt ons zeker ook op de proef. Dat is wanneer Moeder Theresa zegt: ‘En hij kan soms erg lastig zijn’.

Ten derde vraagt de uiteindelijke werkzaamheid om toewijding. Alleen zij die werkelijk zijn toegewijd om vanuit de Christuskracht te leven, komen daar ook nú voor in aanmerking.

En tot slot vraagt het van mensen of zij onvoorwaardelijk bereid zijn te willen leven vanuit: ‘Uw Wil geschiede...’?

Veeleisend? Ach je moet dan weliswaar wat over hebben voor een beetje innerlijk geluk, maar de weg ligt wel voor iedereen weer helemaal open!

Peter Samwel

BERICHTEN UIT DE AFDELING

Wij gedenken

Op vrijdag 23 mei j.l. overleed in Winterswijk, de heer

Hendrik Willem Berendsen.

We kennen hem als **Wim**. Op de kaart stond zo mooi:

Hand in hand zijn wij gegaan, tot aan de drempel. Veel was er te verduren, het kaarsje is thans opgebrand, gedoofd zijn alle vuren.

Na het overlijden van zijn vrouw Doortje op 24 januari dit jaar, was het moeilijk voor Wim om het leven in zijn geheel nog zinvol en leuk te blijven vinden. Hij woonde niet meer thuis, maar in Pronsweide in Winterswijk en hij moest het gemis van zijn vrouw een plaats geven. Na alles wat er in zijn leven al was gebeurd, leek dat nu net iets te veel van het goede.

Op 19 april valt Wim uit zijn bed en eigenlijk is het daarna alleen nog maar bergafwaarts met hem gegaan. Hij kon niet meer staan en hij kon niet meer lopen. Zijn ‘kaarsje’ doofde als het ware uit. Hij is 78 jaar geworden.

Wim is als vierde en jongste kind geboren in Halle - Nijman. Zijn ouders hadden thuis een kleine boerderij. Wim voltooide ook de lagere school in Halle - Nijman. Daarna was het werken geblazen, want het was oorlog. Hij ging met zijn vader mee op karwei. Ze maakten sloten schoon en hakten bomen om.

Van Bertus Munsterman leerde hij hoe hij huisslachten moest uitvoeren. Dit zou later zijn lust en zijn leven worden. Eerst deed hij dit werk alleen. Later deed hij het met veel plezier samen met zijn broer Bernhard.

Ook heeft Wim nog gewerkt in meubelfabriek Otten in Halle.

In 1954 trouwde Wim met Doortje en stichtten zij samen een gezin. Hij veranderde nog één keer van baan en vertrok naar Hartogsveld, en later naar Deco. Hij werkte er uiteindelijk meer dan dertig jaar.

Wim was een man van de oude stempel, dus aan vakanties werd niet gedaan. De kinderen kregen een zwemabonnement en dat was het. Zelf is Wim ooit twee keer in Oostenrijk geweest, één keer met de burens en één keer met een bus...

Samen met zijn vrouw Doortje genoot hij van tuinieren. Ze hadden een grote moestuin waar ze veel plezier aan hebben beleefd. Voor Wim was deze moestuin een heuse hobby. Begin 2007 moesten Doortje en hij de tuin helaas van de hand doen. Het was niet anders.

Wim was een gesloten man, die goed alleen kon zijn. Later in zijn leven werd hij weliswaar afhankelijker van Doortje. Ze deden veel samen en hij was blij met haar om zich heen.

Zijn gevoelens toonde hij niet gemakkelijk, die bleven binnen. Dat maakte dat het niet zo gemakkelijk was met hem echt contact te maken.

Wim is diep getroffen geweest door al het leed dat hem in zijn leven is overkomen. Toen Doortje borstkanker kreeg, kon Wim dat amper verwerken. Toen zijn zoon Hans overleed in 1986, was dat een mokerslag. En toen zijn dochter Ans overleed in 2001, sloeg dat ook in als een bom. Uiteindelijk ging dus ook Doortje hem nog voor dit jaar. Dat had niemand verwacht en Wim zelf ook zeker niet. Toen hij begin dit jaar aan haar graf stond, zei hij nog: 'Ik hoor hier te liggen'.

Hoeveel kan een mens verdragen. Hoe diep kan een mens in zijn gevoelsleven en emoties gekwetst en geraakt worden? Ook bij Wim hield

het op een gegeven moment gewoon op, juist omdat zijn leven bij hem zoveel in beweging heeft gebracht.

Het is 23 mei 2008...

Ik wens Henk en Derry, Theo en Marjan, Joke en Bennie, Henk en Carla en ook alle kleinkinderen veel sterkte voor de komende tijd.

*****

Op zaterdag 31 mei voltrok zich rond 13.00 uur een drama in het openbare zwembad in Varsseveld. Ik kan het niet anders zeggen.

Madelon Lisa Indy Hesselink (Madelon),

geboren op 25 januari 2006, overleed later op die avond in het Radboud Ziekenhuis in Nijmegen, nadat ze 's middags levenloos uit het pierenbadje was gehaald. Ze is aanvankelijk gereanimeerd en per traumahelikopter naar Nijmegen overgebracht. Uiteindelijk mocht het, hoe treurig ook, allemaal niet meer baten...

Jort, een neefje van Madelon, zwom die middag af. Madelon is er met haar moeder gaan kijken. Bij het watertrappelen telt Madelon mee af en als iedereen voor de kinderen applaudisseert, doet Madelon enthousiast mee. Dan is alles voorbij, krijgt Jort zijn diploma en rennen alle kinderen allang alweer in het rond. Plotseling is Madelon dan gewoon weg...

Madelon, voor intimi Lonne, was een beweeglijk kind. Ze was eigenlijk

best ondeugend en deed vaak dingen die ze niet mocht. “Ze was een vogel die niet in een kooi wou”, zei Jolanda, haar moeder. Ze had haar eigen vrijheid nodig en ging haar eigen weg. Ze was min of meer ongrijpbaar, eigenlijk voor iedereen. Ze stond op eigen benen en ze wist wat ze wilde. Ze maakte haar eigen keuzes en niets of niemand mocht haar daarbij ook maar een duimbreed in de weg leggen. Ze was op mensen gericht en dus sociaal, ook al hield ze zich in de contacten aanvankelijk vaak wat op de achtergrond.

Jolanda schreef in de dagen na het overlijden nog een prachtig gedicht voor haar:

*“Haar mooie blauwe ogen, haar mooie blonde haar.
Ze had van die gekke krullen, een staartje, was eventjes maar.
Ze had mooie lange vingers en haar voetjes zo slank.
Ik heb sandaaltjes kunnen vinden, eventjes liep ze er op, God dank.
Voor haar lag de wereld open,
ze heeft op haar nieuwe sandalen de dood tegemoet gelopen.
Doelbewust koos ze haar pad,
net als anders, het was altijd wat.
Ik ben me er zo van bewust
dat ze er niet meer is en nu in de hemel rust.
Maar wat zou ik haar graag nog één keer huilen horen,
net zoals op 25 januari 2006, toen ze werd geboren...”*

Het drama voltrok zich niet alleen voor de ouders, Jolanda en Jurgen, de droefheid en verslagenheid nam bezit van de totale familie, broertjes en zusje, opa's en oma, tantes en ooms...

Op woensdagavond kwamen er naar schatting tussen de 500 en 600 mensen om de familie te condoleren en medeleven te betuigen en de volgende dag was zelfs het NPB - Huis van God te klein voor het grote aantal belangstellenden. Het was indrukwekkend en hopelijk een troost voor de familie om zoveel betrokkenheid te zien.

Madelon was even nieuws. Zij haalde de landelijke dagbladen en de tv. Daarna werd het stil rond haar, heel stil...

Van harte hoop ik dat de warmte, de aandacht en de dierbare blijken van medeleven die rond de begrafenis door zoveel mensen zijn getoond, juist ook nu het leven weer 'gewoon' verder gaat, niet zullen verstommen. Het neemt ongetwijfeld veel tijd voordat dit grote verlies, voor de direct betrokkenen een plaatsje zal krijgen.

Ik wens de hele familie veel sterkte en dierbaarheid met elkaar en ik wens hen ook kracht en wijsheid toe bij de verwerking van dit intense verdriet.

Zij zullen allen ongetwijfeld nog veel steun van ons allemaal nodig hebben.

Vrijdag 6 juni j.l. overleed mevrouw

Leidina Theodora Harmina Seinhorst – Obelink

De meesten kennen haar als **tante Leis**. Leis Obelink is geboren in Zelhem op 15 juli 1923. Tante Leis was de oudste van twee kinderen. Anderhalf jaar na haar werd haar dierbare broer Derk-Jan geboren, met wie zij in haar leven een warme band heeft opgebouwd. De lagere school doorliep zij in Zelhem. Daarna is ze in de huishouding gaan werken.

In 1956 trouwde ze met Willen Adolf Seinhorst. Hij was een echte lieve man en ze hadden samen een fijn huwelijk, dat zonder kinderen bleef. Wim Seinhorst overleed in 1994, ze waren toen 38 jaar getrouwd geweest.

Na dit overlijden heeft tante Leis nog ongeveer 10 jaar op dezelfde boerderij gewoond. Tante Leis was een zelfstandige vrouw en ze gaf de boerderij dus zomaar niet op. Toch begreep ze in 2004, dat het tijd werd om de boerderij te gaan verkopen, maar dat was pas toen ze ook echt niet meer kon.

Omdat ze al ingeschreven stond voor een aanleunwoning bij de Bettekamp, kon ze al na een paar maanden verhuizen naar de Egge 61. Ze heeft beslist genoten van haar woning en van de gezelligheid ook die de Bettekamp haar bood. Als er iets leuks te doen was, dan was tante Leis van de partij. En ze kreeg er zo ook nog leuke contacten bij. Tante Leis was best gesteld op haar neef en nichten. Ze was steeds blij met hun bezoeken en ze breide tassen vol Noorse en bonte sokken voor de familie. Alsof het een lieve lust was.

Tante Leis reed tot het laatst toe auto, deed haar eigen boodschappen en kookte zelf. Ze was een sterke vrouw, die wist wat ze wilde. Ze was hulpvaardig en betrokken op andere mensen. En ze was verzorgend. Ze zorgde uitstekend voor haar man Wim destijds toen hij ernstig ziek werd, zelfs al waren haar heupen toen al versleten. Ook heeft ze oma Broens tot het laatst verzorgd, net als haar eigen moeder. En tegelijkertijd vond tante Leis het niet zo noodzakelijk dat mensen voor haar zorgden. Ze wilde het liefst niemand tot last zijn. Ze was een tevreden mens.

Zij was een vrouw die helder kon denken. Je kon echt goed met haar praten. Ze was bescheiden en trad eigenlijk niet op de voorgrond. Toch was ze er wel. Ze hoorde er altijd bij en voor velen was ze als een oma.

Ik loop tot slot nog even door haar huis aan de Egge. De nichten van tante Leis laten me de foto's zien die op de kast staan van haar boerderij en ook een van haar broer Derk-Jan en Ali. In haar slaapkamer staat naast de rollator een echte hometrainer. Zo blijf je dus fit als je ouder wordt... En in de gang hangt een geborduurd schilderij. Tante Leis heeft voor Betsie, voor Wilma, voor Henk en voor Rita en ook voor Ans en Janny, een merklap geborduurd. Ze heeft er de initialen ingezet van ome Wim en haarzelf en ook het jaartal waarin ze het gemaakt heeft. Toen ze het weggaf zei ze: "Voor als ik er niet meer ben..., dan denk je nog eens aan me...".

Het is ongetwijfeld een mooie herinnering aan tante Leis. Ze was een echte lieverd...

Ik wens de familie veel sterkte voor de komende tijd. Kijk maar vaak naar de merklappen met elkaar en denk dus nog maar dikwijls aan haar terug. Ze verdient het.

=====

Op zondag 29 juni j.l. 's morgens om 5.00 uur, overleed mevrouw

Johanna Hendrika Jansen.

We kennen haar als **Johanna**.

Johanna is geboren in Westendorp op 3 december 1936 als vierde kind in een rij van zeven. Toen ze een jaar of twee, drie was, kreeg ze hersenvliesontsteking. Dat heeft vervolgens het verdere verloop van haar leven ingrijpend bepaald. Door de ziekte werd haar zenuwstelsel aangetaast en ontstonden er beperkingen, waarmee Johanna moest leren leven. Zij groeide op aan de Slingebeek in Westendorp. Toen Johanna naar school zou gaan, brak de Tweede Wereldoorlog uit. En Bijzonder Onderwijs was er nog lang niet zoals tegenwoordig. Ze leerde daarom alleen een beetje schrijven van de andere kinderen in het ouderlijk gezin. Johanna toonde dat ze eigenlijk best technisch was. Ze speelde veel met Tamsi (een soort meccano) en ook met Monti (de voorloper van lego). Ze bouwde huizen met hele daken erop en ook molentjes, waarvan de

wieken door elastiekjes werden aangedreven.

Puzzelen heeft Johanna haar hele leven graag gedaan, legpuzzels waren haar favoriet. En verder kleurde ze graag en vaak, hele kleurboeken vol. Toen Johanna ouder werd ging zij naar de Dagbesteding. Daar werd aan gymnastiek gedaan, aan muziek en er werd geknutseld. Later moest er ook gewerkt worden. Johanna hield zich bezig met inpakwerkzaamheden.

In '78 / '79 verhuisde ze naar Zelhem. 'Festog' heette toen het gezinsvervangende tehuis aan de Brinkweg. Eerst ging ze alleen voor de weekenden, toen eens een weekje en langzamerhand werd Johanna een echte inwoner van Zelhem. Vijf jaar geleden veranderde 'Festog' door een fusie in 'Zozijn' en drie jaar geleden verhuisde Johanna mee van de Brinkweg naar de Magnoliahof. Hier heeft ze de laatste jaren van haar leven met plezier gewoond.

Iedere dag ging ze vanuit Zelhem met het rolstoelbusje naar Etten, want 's ochtends was ze daar in het dagverblijf. Hier ontmoette zij anderen, er werd gekleurd en ook aan de uiterlijke verzorging gedaan. Johanna zag er namelijk graag goed en netjes uit. Daar hield ze van. 's Middags ging ze altijd naar de soos in Terborg: koffie drinken, even een visje halen op de hoek of gewoon lekker winkelen. Ze was blij met deze dagbesteding en wilde eigenlijk nooit thuis blijven. Zelfs tijdens haar ziekte is ze nog een keer, toen ze een goede dag had, naar de soos geweest in Terborg. Zo graag kwam ze er...

De geweldig goede verzorging en het fijne personeel van 'Zozijn' hebben het leven van Johanna zonder twijfel bijzonder gemaakt. Dat is niet onopgemerkt gebleven.

Johanna woonde samen met Leida. Derig jaar zijn dat vriendinnen van elkaar geweest. Leida en Johanna kenden elkaar door en door. Wanneer bijv. iemand Johanna niet kon verstaan vanwege haar beperking, dan wist Leida precies wat Johanna bedoelde en zei. Ze waren echte vriendinnen en maatjes. Natuurlijk werd er ook wel eens onderling gekibbeld, maar ze hebben vooral veel steun aan elkaar gehad.

Johanna was een lieve vrouw, die goed gehumeurd was. Ze was vrolijk van nature en had zo een positieve invloed op anderen. Ze was een krachtige en sterke vrouw. Soms een beetje eigenwijs, maar dat hoort er bij...

Johanna wilde eigenlijk niet dat mensen verdriet om haar hadden. Toch zullen veel dierbaren haar missen. Familie, vrienden en vriendinnen zullen beslist een traantje wegpinken bij dit verlies. Johanna was een lieverd, en dat hebben veel mensen gevoeld tijdens haar leven. Ik wens Lina, Jan en Antje, natuurlijk Leida en alle andere dierbaren, waaronder zeker ook de begeleiders van Johanna, veel sterkte om dit gemis een waardige plek te geven in hun persoonlijk leven.

Peter Samwel

LIEF & LEED, WEL & WEE...

- Op 19 juni 2008 om 20.50u is aan de Harterinkdijk 11 in Sinderen, **Bart Wisselink** geboren, zoon van Arjen Wisselink en Esther Bulten en broertje van Lindy. Van harte proficiat met de geboorte van jullie zoon en broertje en veel geluk gewenst met elkaar in de vele jaren die komen...
- Op donderdag 26 juni waren **de heer Henk ter Maat en mevrouw Gerda ter Maat - Vossers uit Halle, 50 jaar getrouwd**. Het feest is met alle familie en vrienden gevierd op 28 juni in zaal Nijhof te Halle. Wij feliciteren u hierbij graag van harte en wensen u beiden nog veel gezonde jaren samen.
- Van 4 juni tot 10 juni is de heer H.G. Coops uit Westendorp opgenomen geweest in het ziekenhuis.
- Mevrouw D.J. Vrieze-Heusinkveld heeft tussen 2 juni en 25 juni in het Slingeland Ziekenhuis gelegen. Zij is op de 25ste overgeplaatst naar verpleeghuis Pronswaide in Winterswijk, waar zij verder zal revalideren.
- Mevrouw W. Wisselink-Bergwerf is ook kort opgenomen geweest in het Slingeland Ziekenhuis tussen 23 en 26 juni j.l.. Zij is gelukkig weer terug naar haar eigen huis in Varsseveld.
- De heer A. Zegwaard uit Lichtenvoorde is na een ziekenhuisperiode van drie weken vanuit Winterswijk, voor revalidatie nu bij Azora, locatie Antonia in Terborg.
- Mevrouw J.A. ten Brinke-Wolsink werd op 28 juni opgenomen in het Slingeland Ziekenhuis. Gelukkig volgde op 4 juli haar ontslag al, zodat ze op 8 juli haar tachtigste verjaardag gezellig thuis in de Bettkamp kon vieren.

- Ook Ina ter Maat wensen wij van hieruit veel sterkte en kracht voor de komende weken. Soms is ze even ín het ziekenhuis, dan is ze weer thuis. In haar genezingsproces is het op dit moment een komen en gaan naar het Slingeland Ziekenhuis en ook naar het Radboud Ziekenhuis in Nijmegen. Vanaf deze plaats veel beterschap gewenst.

WIST U DAT...

- we met velen op zondag 13 juli j.l. de eerste meditatieve wandeling hebben gemaakt, en wel in Westendorp?
- er op 10 juli j.l. een radio-opname is gemaakt met mij bij Radio Gelderland en dat dit interview in zijn geheel wordt uitgezonden op zondagochtend 20 juli tussen 7.00u en 8.00u?
- dat misschien een leuk – en lekker vroeg - alternatief is omdat er die zondag geen Levensviering in ons kerkje is?
- Bart Wisselink dit najaar gedoopt wordt in ons witte kerkje?
- in verband met een lekkage in de Pastorie, er aanvankelijk schade moest worden toegebracht aan het prachtige plafond in de woonkamer?
- na reparatie en herstelwerkzaamheden op geen enkele manier meer te zien is waar het plafond beschadigd is geweest?
- dat een groot compliment is aan de twee vrijwilligers die hier al hun vakmanschap in hebben gelegd: Leendert van der Pol en Jan Bus-sink?
- alle vrijwilligers, die ook maar iets aan of in of rondom de Pastorie aan werkzaamheden hebben verricht, op het Open Huis zijn geweest op 5 juli j.l.?
- we dit jaar, op 26 oktober 2008 om precies te zijn, als Vrijzinnige Ge-loofsgemeenschap NPB afd. Varsseveld e.o., 135 jaar bestaan?
- Er inmiddels een tweede blog door mij is geplaatst op de landelijke website van de NPB: www.vrijzinnigen.nl ?

SCHOOLSE ZAKEN...

“Zeg, ben jij eigenlijk al opa” vraagt een kind van een jaar of 10 jaar ergens midden onder de les aan mij? Ik lach hartelijk.... Wat zou ik ook anders kunnen?

Ik raakte in gesprek met een van de leerkrachten op een van de scholen waar ik les geef. “Mag ik je een vraag stellen”, vroeg ik ergens halverwege ons korte onderhoud in de pauze beleefd. “Natuurlijk...”, antwoordde mijn collega. “Vind jij jezelf spiritueel”, vroeg ik met een beetje schroom. Het antwoord verbaasde me werkelijk. “Nee hoor, ik ben gelukkig niet zo’n ‘zwever’...”. Dit antwoord galmde nog lang na in mij: *‘Ik ben gelukkig niet zo’n zwever’*. Ik ben verbaasd dat een willekeurige iemand die ik vraag naar haar mogelijke spiritualiteit, mij antwoordt dat ze geen zwever is. Ik vroeg haar niet of ze een zwever is, want anders had ik dat wel rechtstreeks zo aan haar gevraagd als ik dat wilde weten, ik vroeg alleen beleefd: “Vind jij jezelf spiritueel?” Merkwaardig eigenlijk: iemand die spiritueel is, zou dus volgens deze leerkracht een zwever zijn? En het antwoord lijkt me, naast dat het niet bepaald een compliment is voor de spiritueel gerichte mensen onder ons, ook overigens wel wat erg kort door de bocht. En wat nu als een van de kinderen in haar klas in de meer geestelijke vragen van het leven geïnteresseerd is? Ja, wat dan? Ik kom ze in mijn lessen gewoon tegen. Kinderen die me vragen: Gaan we mediteren vandaag? Of kinderen die soms zelfs gerichte levensvragen aan mij stellen zoals: Wat gebeurt er eigenlijk als iemand dood gaat? Waar blijven al die dode mensen dan? Of: Waarom ben ik eigenlijk hier...? Ik zou dit geen ‘zweverige’ vragen willen noemen, wel spirituele. Kinderen die zoeken naar onderlinge verbanden, hoe ongrijpbaar ook en kinderen die zoeken naar antwoorden op vragen die feitelijk niet zo gemakkelijk en concreet te beantwoorden zijn. En toch gaan ze op zoek, zelfs in hun jonge leven al. Ik geef u nog één ochtendgebedje, dat met de kinderen gedeeld is:

Ik vouw mijn handen tot een schaal omhoog naar U:

Ik ontvang de levenskracht mij toevertrouwd;

ik bewaar haar in mijn hart.

*Dat wij ontdekken mogen wat u vandaag van ons verwacht,
en het doen in uw kracht.*

Amen

SPREUKEN

Als ik op bezoek ga bij mensen thuis, uit onze geloofsgemeenschap, dan lees ik soms van die prachtige spreuken. Vroeger had mijn oma die ook aan de muur hangen in haar keuken. Elke maand een andere gedachte, van de Bond zonder Naam, misschien weten sommigen van u dat nog. Daarom: één van de spreuken die ik de laatste tijd tegenkwam:

*Als je verdriet hebt
moet je het opschrijven,
dan hoef je het niet te onthouden.*

AFWEZIGHEID VOORGANGERS

Hermien Bleumink is deze zomer afwezig van 6 t/m 20 juli.

Peter Samwel is deze zomer en dit najaar afwezig van:

- 14 t/m 20 juli
- 1 t/m 21 september
- 4 t/m 11 oktober

Voor pastorale begeleiding en – ondersteuning kunt u in dringende gevallen contact opnemen met Hermien Bleumink, tel: 0575-562746, mobiel: 0655870610 of e-mail: hermienbleumink@solcon.nl

Voor overige vragen kunt u contact opnemen met de administratie van onze NPB-afdeling, Jan Meerdink, tel: 0315-840044 of e-mail: j.w.meerdink@chello.nl

VAN DE BESTUURSTAFEL

Verantwoording van giften

Via voorganger en bezoekdames mochten wij in de achter ons liggende periode de volgende giften in ontvangst nemen: N.N. €15,-; N.N. € 5,-; N.N. €500,- (t.b.v stoep voor De Eendracht); N.N. €10,-; N.N. €10,-; N.N. €20,-; N.N. €15,- en van mevr. W-W. €15,-. Allen hartelijk dank.

Vloer van de kerk

Tot onze grote schrik zijn we verrast door een aantasting van de vloer in de kerk door “Huiszwam”. We zijn druk doende de juiste aanpak van

bestrijding en herstel te vinden. Het kan daarom mogelijk zijn dat er in de komende maanden een enkele keer geen dienst in de kerk gehouden kan worden, maar dat we moeten uitwijken naar De Eendracht. Wij zullen dit dan bij de kerkdeur aankondigen.

Oproep aan poëzie-liefhebbers

Onze geloofsgemeenschap bestaat in oktober 135 jaar. Dat willen we op een bijzondere wijze vieren met vrijzinnig dichtwerk uit eigen kring. Stuur uw zelfgemaakte gedicht op het thema 'vrijzinnig' naar Bert Scheuter, Hovenstraat 14, 7051 CV Varsseveld. U mag ook een bestaand gedicht inzenden, mits het past in het thema. Het is de bedoeling om een deel van het dichtwerk te bundelen.

Orgelconcerten op Open Monumentendag

Zaterdag 13 september is onze kerk open tijdens Open Monumentendag. Net als vorig jaar is er tussen 10 en 16 uur op elk heel uur een orgelconcert. De concerten worden verzorgd door Bert Vinke, Jarik de Graaf en Bert Kleinhesselink.

UITNODIGING REGIODAG 2008 TE AALTEN

De afdeling Aalten-Winterswijk van de Vrijzinnige Geloofsgemeenschap NPB nodigt u uit voor de jaarlijkse "**Regiodag**" op **zondag 14 september 2008** in de aula van de **scholengemeenschap "Schaersvoorde"** Slingelaan 28 7122 A W te Aalten.

Na ontvangst met koffie en cake en een welkomstwoord door de voorzitter van de afdeling zal Hermien Bleumink een bezinnend moment verzorgen. Vervolgens een muzikaal intermezzo en een lezing door Dr. John van Schaik, "Het conflict tussen rede, geloof en gnosis".

Na de lunch volgt een bezoek aan het Verzetsmuseum.

De kosten voor deze dag bedragen €15,- p.p (lezing + lunch).

Wij stellen voor dat wij gezamenlijk naar Aalten gaan en vragen u daarom uw opgave tot deelname uiterlijk zondag 31 augustus a.s. te doen bij de administrateur Jan Meerdink.

BUITENDIENST 2008: 'OVER GOED EN KWAAD'

Vol. Helemaal vol zat zondagmorgen de deel van koffieboerderij Groot Nibbelink in Sinderen. Daar vond de buitendienst van onze vrijzinnige geloofsgemeenschap plaats. Niet in de openlucht, maar onder de eeuwenoude balken klonk het NPB-ensemble dat traditiegetrouw medewerking aan deze dienst verleent.

'Over goed en kwaad' was het thema en de kerkgangers werden uitgedaagd daar zelf actief over na te denken. De jeugdclub van Engeliën en Marjan stelde dilemma's aan de orde: de zon is het zwart of wit?

De regen is het zwart of wit, de dood is het zwart of wit. De jongeren nodigden bezoekers uit zich uit te spreken en vervolgens tot nuancering over te gaan. Want het is niet altijd simpel zwart of wit, het is vaak grijs zoals een man op de eerste rij terecht opmerkte. Goed is er in vele schakeringen, net als kwaad.

Peter Samwel las 'Spreek tot ons over goed en kwaad' uit De Profeet van Kahlil Gibran en sloot in zijn bezinnende woorden aan bij de pre-

sentatie van de jeugdclub. Goed en kwaad, het een kan niet zonder het ander. Het licht kan niet zonder het donker, er is altijd wit, er is altijd zwart. Het gaat er om dat we leren kiezen en onderweg naar die bewustwording hebben we elkaar nodig.

Dat het zondag 15 juni vaderdag is werd tot slot niet vergeten. Twee vaders moeten apetrots naar huis zijn gegaan nadat zonen Rens en Jarno in een gedicht hadden laten horen hoe ze over hun pa denken. Over zulke gedichten kun je als vader alleen maar dromen.

MC

AFSCHIED ZONDAGSSCHOOL

Ik vond het op de zondagsschool erg leuk, de activiteiten die we deden en de dingen waar we het over gehad hebben, zoals Tinatin, Unicef en War Child.

De musicals met Kerst waren ook leuk, net als de Kinderdiensten en het maken van de Palmpasenstokken. De dagjes uit vond ik ook erg leuk. Zoals bij koffieboerderij Groot Nibbelink, het Bijbels openluchtmuseum, Huis Bergh en Kernie's Familiepark.

Elles Wentink

Graag zou ik Erna en Madelon willen bedanken voor alle gezelligheid die ze in de groep gooiden. Ik vond het meestal wel erg leuk, maar soms ook wat minder. Maar dat is nou eenmaal zo, dat heeft iedereen wel! We begonnen 's morgens meestal met het zingen van liedjes. Dan werd er een verhaal verteld. Hierna gingen we iets maken of kleuren wat te maken had met het verhaal. Met kerst gingen we vaak een toneelstuk oefenen van een kerstverhaal. De jaarlijkse uitjes waren ook altijd leuk, vooral de laatste want dat was in Kalkar en daar heb je attracties en dat vind ik super!!!

Bedankt Erna en Madelon!!!

William

VAN DE ZONDAGSSCHOOL

Zaterdag 12 juli, 9 uur, verzamelen bij de Eendracht. We hebben ons jaarlijkse uitje en we gaan naar Kernwasser Wunderland in Kalkar. Als Eendracht - juli/aug. 2008

we willen vertrekken, is er eerst nog een verrassing voor Madelon en mij. Wij krijgen een afscheidscadeautje van Elles en William omdat het voor hen de allerlaatste keer is. Voor tieners zijn we al in Kalkar. Nadat we binnen zijn, spreken we met de kinderen de verzamelplek af en daar gaan ze. Het weer is niet geweldig, maar het regent gelukkig niet.

Rond 1 uur komen een aantal kinderen bij ons na “wel 7 keer” in de wildwaterbaan te zijn geweest, drijfmat... maar na een aantal rondjes in de achtbaan is het meeste al weer droog.

Als het tegen half 4 is, verzamelen we weer. Moe en vol-daan (minimaal 4 friet en 5 ijsjes, het is toch voor niks...) brengen we iedereen naar huis.

Tot slot wensen we iedereen nog een hele fijne vakantie en we beginnen zondag 21 september weer met zondagsschool.

Nieuwe kinderen zijn natuurlijk ook van harte welkom. Kom gewoon een keertje kijken. We beginnen elke derde zondag van de maand om tien uur en rond half 12 sluiten we af.

Madelon Ankersmit en Erna Wolsink

ZONDAG 13 JULI 1STE MEDITATIEVE WANDELING.

Zondagmorgen 13 juli waren bijna 40 personen naar de Halseweg 27 in Westendorp gekomen om mee te lopen met de 1^e meditatieve wandeling van onze Vrijzinnige Geloofsgemeenschap.

Na een korte inleiding door Peter Samwel zijn we onder zijn leiding op pad gegaan en hebben we ons verenigd met de mooie natuur in de naaste omgeving. Henk Beunk wees ons de weg en leidde ons letterlijk het bos in. Het was een prachtige wandeling onder goede weersomstandigheden.

We gingen wandelen, omdat wandelen de haast uit je hoofd haalt.

Wandelen is het tempo van de ziel volgen en open komen voor wat zich in het hier en nu aandient.

Lopen zonder haast kan onze verwondering wekken.

De omstandigheden waren hiervoor ideaal

Zo hebben we gedeeltelijk gewandeld in gesprek, gedeeltelijk in stilte en in elk geval in een rustig tempo.

Zo kan er ruimte komen om te vertragen en om gedachten te ordenen of los te laten.

Zo kan wandelen je op een diepere laag brengen bij de natuur, bij jezelf, en ook bij de Bron van het leven, de Schepper.

Al met al een geslaagd experiment dat voor herhaling vatbaar is. Voor meer foto's zie onze website.

EVEN VERDER KIJKEN?

Even verder kijken, zowel in letterlijke als in figuurlijke zin. Beperken we ons in Varsseveld alleen tot onze 'eigen' kerk of identiteit? Of willen we ook wel even verder kijken ?

Het is een gewoonte geworden om op de eerste zondag van oktober met een gezamenlijk programma van de Vrijzinnige Geloofsgemeenschap NPB, de RK Laurentiusgemeenschap en de Protestantse Gemeente het seizoen te beginnen.

Dit jaar is dat zondag 5 oktober 2008, dan houden we weer onze gebruikelijke fietstocht. Deze keer gaat de tocht naar de Sint Werenfriduskerk in Zieuwent.

Na een rondleiding in de “kathedraal van de Achterhoek” kunnen we ook kennismaken met een deel van de kerkepaden rondom Zieuwent.

Voor onderweg nemen we koffie en thee mee.

Wie liever niet fietst kan anders vervoerd worden; meld dit dan even bij de contactpersoon.

Datum: **zondag 5 oktober 2008**
Tijdstip: 13.00 uur vertrek
Plaats: R.K. Laurentiushuis, Oranjestraat 40 Varsseveld
Bestemming: Sint Werenfriduskerk te Zieuwent
Kosten: €2,- per persoon
Rondleider: koster Antoon Storteler
Contactpersoon: Marjan Hengeveld tel. 0315-244393

Opleidingsinstituut voor Vrijzinnig Pastoraat

Geïnteresseerd in Levensbeschouwing en Theologie in een ruimdenkend klimaat? Uit belangstelling? Of wilt u daarin misschien aan het werk als ‘professional met diepgang’? Studeer in DEELTIJD in Bilthoven en Amsterdam: kijk op www.instituutovp.nl

Met deze advertentietekst is de werving van studenten voor het cursusjaar dat in september 2008 van start gaat, begonnen

De **nieuwe studiegids** geeft een eerste indruk van de inhoud van de opleiding. De opleiding zelf biedt een prachtige kans hier dieper op in te gaan. Dit kan in één oriëntatiejaar of in de vierjarige opleiding tot pastoraal werker/geestelijk verzorger.

Iedere tijd confronteert mensen met fundamentele vragen. Vragen naar zin en onzin, goed en kwaad, recht en onrecht, leven en dood. De opleiding aan het OVP gaat op een ruimdenkende wijze op die blijvend actuele vragen in. Docenten en studenten bestuderen christelijke en andere levensbeschouwelijke tradities in de overtuiging dat daarin verhelderende inzichten te ontdekken vallen.

Het onderwijs aan het OVP is zeer veelzijdig: naast typisch theologische vakken is er een ruime inbreng vanuit de mens- en maatschappijvakken, vanuit de filosofie en vanuit literaire, historische en praktische disciplines. Dat maakt de opleiding aan het OVP zowel breed oriënterend als diepgaand van karakter en bijzonder fascinerend. Veel van onze studenten volgen deze opleiding op latere leeftijd

Wilt u meer weten?

Via info@instituutovp.nl kunt u de studiegids aanvragen. De studiegids is ook in te zien of te downloaden: www.instituutovp.nl.

VERSLAG REIS NAAR TINATIN IN GEORGIË

Toen God de aarde over de volkeren verdeelde, stonden de Georgiërs niet in de rij. God ontdekte hen pas, nadat hij al het land verdeeld had. Waar waren jullie? vroeg God. "Wij zaten met onze families aan een rijk gedekte tafel te zingen en brachten vele toasts uit ter uwer glorie." Toen God dit hoorde glimlachte Hij en schonk de Georgiërs het laatste en mooiste stukje land op aarde, dat hij eigenlijk voor zichzelf had bewaard.

Zo luidt een eeuwenoude legende over het meest wonderbaarlijkste stukje schepping dat ik tot nu toe heb mogen ontdekken. "Gasten zijn een geschenk van God," dat is het credo van de Georgiërs. En dat hebben we geweten. Nog steeds ben ik diep onder de indruk van de onbeschrijflijke warmte en gastvrijheid waarmee we zijn onthaald. Wonderlijk dat je ergens zo van onder de indruk kunt zijn dat het te veel en te groot is om het te kunnen omschrijven.

Zo heeft het ook even tijd gekost voordat ik zover was dat ik er een beetje vorm aan kon geven. Maar bij dezen zal ik toch een poging wagen:

Nadat we eigenlijk al jaren in ons achterhoofd speelden met het idee Tinatin te bezoeken was het 26 mei j.l. eindelijk zover: We stegen met Georgian Airways op richting Tbilisi. Een prachtige stad: een mengelmoes van culturen met het bijbehorende erfgoed. Turkse, Armeense, Joodse en Russische invloeden, Byzantijns en orthodox, afgewisseld met

Turkse invloeden in Tbilisi

een sterk Europees getinte nieuwbouw. Van de monumentale Mtekhi-kerk aan de overzijde van het hotel tot "de grote M" langs de highway. Opmerkelijk en ook hartverwarmend was het te voelen dat culturen uitstekend samengaan. Niemand maakt zich druk over andermans religie. Geen one-liners te horen over integratie, burka's of hoofddoekjes. Men discussieert niet over religie maar beleeft en viert het eenvoudig. In alle vormen, kleuren en tradities naast elkaar. Opmerkelijk dat deze oorspronkelijk zo bewaard is gebleven door de communistische onderdrukking heen.

Dat Georgiërs gastvrij zijn had ik me al laten vertellen. Maar het was toch wel bijzonder te noemen dat onze hotelbaas, Dimitri, ons een hele dag heeft rondgereden naar alle bezienswaardigheden in Tbilisi en omgeving. Menig kruisje werd geslagen en kaarsje werd gebrand.

De traditioneel Georgische maaltijd in een restaurant, rijkelijk voorzien van wijn en beminlijke obers, nam hij ook geheel voor eigen rekening. De "Hollandi" waren nu eenmaal zijn gast en werden dus als vanzelfsprekend op handen gedragen. "Hollandi" hebben overigens al heel snel een streepje voor. First-lady Sandra Roelofs heeft de harten veroverd van de bevolking. Iedereen spreekt met grote bewondering over haar en haar rol in met name het opzetten van zuigelingenverzorging in het land.

Over de reis van Tbilisi naar het geboortedorp van Tinatin, Ambrolauri, kun je werkelijk een boek schrijven. Of het in de categorie drama of slapstick thuishoort zal ik nog even overwegen...De familie van Tinatin (oom Badri en nicht Mariam) zetten ons met proviand voor een hele week af bij de bus die er een uurtje of vier over zou doen.

Afijn, dat bleken uiteindelijk negen uren te worden. Een Ford Transit, bepak en bezakt tot op het dak, zou ons naar Ambrolauri brengen. Wij hadden de VIP plaatsen gekregen voor in de bus. De eerste blik vooruit deed ons sterren zien. Oftewel: de voorruit was een craquelé-

Eventjes geduld, want het busje...

kunstwerk met één en al sterren. We vertrouwden op de goede (pret-) ogen van de chauffeur, sloegen dapper een paar kruizen mee onderweg en hoopten er het beste van. Langs de snelweg stopte de bus voor, wat later bleek, een zakelijke transactie: onze medepassagier stapte uit en sprak een paar herders aan. Die zullen elkaar wel kennen, dachten wij, want de Georgiërs nemen uitgebreid de tijd om bij iedere straathoek het raampje open te draaien en elkaar geanimeerd bij te praten, een postpakketje af te leveren of aardbeitjes te kopen. Tijd bestaat niet in Georgië, daar was ik al snel achter. Afijn, er werd dus gewoon even een schaap gekocht onderweg. Het beestje werd al mekkerend met bijeengeknoopte poten in een zak gehesen en achterin de bus gedeponeerd. Arm schaap. Het zoontje van de koopman nam ook nog even een puppy mee, die daar piepend van zich lieten horen. Het naar urine ruikende hondje, niet geheel vrij van vlooien en schurft, voegde zich, op schoot van het trotse jochie, toe aan het gemêleerde gezelschap. De route was ronduit spectaculair. De bergen begonnen behoorlijke vormen aan te nemen. De bus zwoegde zich dapper om hoog. Bij de eerste sanitaire stop bemerk je al snel enigszins verwend te zijn wat voorzieningen betreft. Maar ja, als de nood maar hoog genoeg is plas je ook wel in het donker, staand, met ingehouden adem en wat vliegen van je af slaand. Alles went. Het onderweg gekochte kaas-brood (naar traditioneel recept) en dranken werden zonder aarzeling met ons vreemdelingen gedeeld. We hielden het helaas niet droog. Het werd al ras frisjes en nat in de bergen. Met een kapotte ruit gaf ook de ruitenwisser, die piepend en krakend toch zijn best deed, uiteindelijk de geest. Op wegen waar je van links naar rechts laveert om metersdiepe gaten, koeien en kippen te omzeilen, met zware regenval, een heilige wolkenlucht, diepe afgronden gecombineerd met een gebarsten voorruit en kapotte ruitenwissers...je begrijpt dat het zicht er dan niet beter en de rit er niet veiliger op wordt. Uiteindelijk laadde de accu niet meer bij en gaf de gehele bus de geest. Daar sta je dan in niemandsland. Einde wereld...maar mét mobiel. Vol ontvangst midden in de Kaukasus. Niet dat het hielp. De heren uit het gezelschap (de dames krijgen echt níet de kans) stapten uit om in de stromende regen de bus op gang te duwen en jawel...hij sloeg aan en we haalden het volgende dorp. Waar we vervolgens twee uur hebben gewacht op een onderdeelje voor we verder konden. En het mooie is: niemand maakt

zich hier druk over. Men blijft lachen, verenigt het nuttige(n) dan maar met het aangename door in de werkplaats maar even een wodkaatje te verorberen. "Goh" zeggen de Georgiërs als ze "ja" bedoelen. Engelen en ik hebben ons echter ook menigmaal hoofdschuddend aangekeken en "goh-goh" uitgeroepen. Na zeven uur bus besloot de chauffeur dat we last-but-not-least als "Hollandi toch even van de cultuur moeten snuiven. Hij rijdt een twintig minuten om...de medepassagiers hobbelen braaf mee achterin de bus...om een (overigens wel mooie) kerk te zien. Weer worden drie kruizen geslagen, een fles whisky met bekertjes gekocht en we gaan verder voor de laatste loodjes. Wij krijgen onze portie drank in de handen gedrukt en er wordt weer geproost. "Gaumardjos!" De chauffeur deed hier overigens ook dapper aan mee. Het contrast met de soepelheid van het Nederlandse gezag werd duidelijk toen de politie vrolijk terugwuuifde toen de chauffeur met drank in de ene hand, mobieltje in de andere, barsten in de ruit, zonder gordel en overbeladen, naar hen zwaaide. Geurend naar een mengeling van alcohol, zware shag, aardbeien, urinerend hondje en klinisch dood schaap naderen we onze bestemming. "Goh-goh". Onderweg heb ik, echter, naast de hilariteit, ook regelmatig in stilte even iets weg moeten slikken. Per gereden kilometer zag je de armoede toenemen. Sobere, grauwe, slecht onderhouden dorpen. Ik heb eerst de ongelooflijke tevredenheid en trots van de bevolking eerst moeten voelen om door het leed deze armoede heen te kunnen kijken.

En dan is het moment eindelijk daar: Eerst zien we Tinatin's vader en dan daar achteraan blijde meiden...er vallen veel tranen die avond. "Het lot heeft ons samen gebracht" wist Irena, de moeder van Tinatin. Het was meteen goed. Meer dan goed. Alsof je hen altijd al hebt gekend. En altijd zult blijven kennen. (Tijd bestaat niet in Ge-

Gaumardjos- proosten als nationale volkssport

De familie Turziladze

orgië...) En zo gastvrij: niets hebben en toch alles geven...onbeschrijflijk. Met mijn hart en hoofd ben ik derhalve ook nog niet volledig thuis geland. Of heb ik er wellicht een nieuw thuis bij gekregen? Het warme " we are family now" kon ik ook niet anders dan met "yes, we are " beantwoorden. Wat een jong ziek meisje al niet in beweging kan brengen. "Mijn kleine zusje ", zoals ik haar inwendig gedoopt heb, heeft me iets bijzonders gegeven. Tiko (haar koosnaampje), haar zusje Gwanzka, haar lieve ouders, familie en vriendin Eka schonken iets, waarvan ik nu nog niet eens helemaal kan overzien hoe groot het is. Het is nog niet af.

" Bezit verwordt slechts dan tot rijkdom wanneer het een ander geschonken is", aldus Shota Rustavelli (Georgisch dichter). Er is nog zo ontzettend veel te doen en te delen. En ja...er is ook nog zo ontzettend veel te ontvangen. Wat een rijkdom!

Marjan

Mijn ontmoeting met Tinatin.

Eindelijk, nadat ik mij drie jaar lang met hart en ziel voor Tinatin heb ingezet, stap ik maandag 26 mei, met Marjan Hengeveld in het vliegtuig op weg naar Georgie. De heenreis verloopt voorspoedig met Georgian Airways. Na vijf uur vliegen landen we in Tblisli. George Chuzischvili; bestuurslid van de SVVG komt ons afhalen. Er is een hartelijke begroeting want hem zie ik voor de eerste keer. Het is net of we elkaar al heel lang kennen. Hij brengt ons naar het hotel. Die volgende dinsdag en woensdag geniet ik van al het mooie in de hoofdstad; een prachtig

klooster, de bergen, een mausoleum, hier ligt een overleden leider, de bergen en het grote witte beeld van de sterke vrouw; zij verloor negen zonen in de oorlog. Kom je echter buiten het centrum dan zie je de afgebladderde verf van de huizen en de slechte wegen vol diepe gaten, doch ook de levendige, gastvrije en vrolijke mensen. Donderdag 29 mei. helpt Tinatins nicht om een kaartje te kopen voor de busreis naar Ambrolauri, de bergstreek waar Tinatin woont. Hier hebben we negen volle uren over gedaan. We zijn hondsmoe na deze intensieve busrit,

*Hun huis in
Ambrolauri*

maar als ik uitstap en Tinatins vader zie is er alleen maar een dankbaar gevoel dat we heelhuids op de plaats van bestemming zijn aangekomen.

Ik begroet hem met een hartelijke kus en Tinatin sluit ik vol liefde in mijn armen. Haar zus Gsvanka krijgt eveneens een dikke knuffel. En als tenslotte de moeder aan de beurt is hui- len we samen. Ontroering, opluchting, en een groot ge- voel van het is goed zo, doorstroomt mij. We krij- gen een feestmaal voorge- zet met Georgische wijn en slapen die nacht als

Tinatin en.haar zus Gsvanka

roosjes. Ons bezoek doet Tinatin goed, het geeft haar positieve energie na twee dagen licht ze meer en begint te vertellen over haar behandelin- gen in Karkov. Het voelt voor haar als een gevangenis, een week lang verblijft ze in het ziekenhuis daar en ze mag niets meenemen i.v.m. de hoge straling. Achter een loden deur op een enkele stoel in het midden van de kamer krijgt ze haar bestraling. Ook een radio-actief drankje moet ze innemen. Juist Tinatin die heel veel van de natuur houdt is blij als deze week voorbij is. Gelukkig, zover ik het kan inschatten, is ze zeer levenslustig en vol wil om te leven. Ze is echter ook moe en gaat praktisch niet naar school. In de toekomst wil ze zich gaan richten op een studie Toerisme, want ze wil wat van de wereld zien. De universi- teit is te hoog gegrepen voor haar i.v.m. haar ziek zijn. Eerst maar eens beter worden. Wat mij betreft, heb ik er familie bij gekregen en ik weet zeker dat dit voor Marjan ook geldt. Er is nog zoveel meer te vertellen maar voor nu wil ik het zo laten. Rest mij om alle mensen die ons heb- ben gesteund met de acties voor Tinatin, duizendmaal te bedanken. U zult te zijner tijd vast eens horen hoe het verder gaat.

Met liefdevolle groet Engeliën Veerbeek.

PS: Nog een goed nieuwtje. Tinatin heeft haar examen gehaald en hoopt

NAMEN EN ADRESSEN / COLOFON

Voorgangers: Dhr. P.W.M. Samwel, Doetinchemseweg 7, 7051 AA
Varsseveld (0315)-242080 of 06-40359838,
p.samwel@kpnplanet.nl

Wijk Dinxperlo: Mevr. H. Bleumink, Spoorstraat 2, 6971 CA Brummen.
0575-562746 of 06-55870610, hermien.bleumink@solcon.nl

Administratie: N.P.B. afd. Varsseveld e.o., Pr. Bernhardstraat 4, 7051 AT Varsseveld.
(0315) 840044. j.w.meerdink@chello.nl

Website: www.xs4all.nl/~npb **E-mail-adres:** npb@xs4all.nl

Beheer kerk en verenigingszalen:

Dhr. B.H. Kraan, Zelhemseweg 61, 7055 AA Heelweg, (0315) 2418 85

Verenigingszaal: “De Eendracht”, Beatrixstraat 1^a, Varsseveld, (0315) 244537

Voorzitter: Dhr. B.W. Groenewold, Neijlanddstraat 11, 7054 CP Westendorp, (0315) 298121
bengroenewold@hetnet.nl

Secretaris: Mevr. I. ter Maat-Tuenter, Gunjansdijk 2, 7051 GP Varsseveld, (0315) 241702
termaatenco@hetnet.nl

Penningmeester/administrateur: Dhr. J.W. Meerdink, Pr. Bernhardstraat 4, 7051 AT
Varsseveld, (0315) 840044, j.w.meerdink@chello.nl

Bankrekeningen: Rabobank 36.48.54.553, t.n.v. Ned. Protestanten Bond te Varsseveld.

Vrouwclub: Mevr. M. Jansen-Zeehat, Spoorstraat 70, (0315) 242018

60+ Club: Mevr. J. Nijhof-Weggelaar, Reigershof 70, 7051 WS Varsseveld,
(0315) 244049.

Jeugdclub: Marjan Hengeveld (0315) 244393, h.m.hengeveld@zonnnet.nl
Engelien Veerbeek (0315) 298687, engelienveerbeek@hotmail.com

Werkgroep PR: Marjan Hengeveld (0315)-244393, Henk Beunk 0314-632061,
Arjen Dijkstra (0315)-298091, Aria den Hartog (0315) 242080

Verzorging “Eendracht”:

Jan Meerdink, (zie **Administratie**)

Verzendklaar maken:

Mevr. B. Chevalking-Wennink, Zwaluwenhof 1, 7051 XR Varsseveld,
(0315) 298223, Mevr. W.E. Teerink-Radstake, Mevr. A.B. Navis-Naves,
Mevr. D. ten Brinke-Rougoor en Mevr. J.E. Sturris-Heijink.

Kopij adressen en redactie:

Jan Meerdink (zie **Verzorging “Eendracht”**), Henk Beunk, Halseweg 27, 7054 BT
Westendorp, beunkptc@planet.nl. Marchel Chevalking, Louise de Colignystraat
17, 7001 GD Doetinchem, mchevalking@solcon.nl

Leiding zondagsschool:

Erna Wolsink-Semmelink, (0315) 298718, familie.wolsink@wanadoo.nl en
Madelon Ankersmit-Vriezen, tel. (0315) 617542 / 617063

NPB-Koor secretariaat: Mevr. J.G. Boezel-van Dam, (0315) 241890

Autodienst: zie: **Administratie**

Juli/augustus 2008

Zondag 20 juli	Geen dienst
Zondag 27 juli	10.00 uur: dhr. Peter Samwel; thema: “Zeker weten”. Na afloop van de dienst samen koffie /thee drinken in de Eendracht.
Zondag 3 augustus	Geen dienst
Zondag 10 augustus	10.00 uur: dhr. Peter Samwel; thema: “Verantwoordelijkheid”. Na afloop van de dienst samen koffie /thee drinken in de Eendracht.
Zondag 17 augustus	Geen dienst in de Witte Kerk; wel dienst in “Den Es”. 9.45 uur: dhr. Peter Samwel; thema “Rust”
Zondag 24 augustus	10.00 uur: dhr. Peter Samwel; thema: “Eerst zien, dan geloven.. ”. Na afloop van de dienst samen koffie /thee drinken in de Eendracht.
Zondag 31 augustus	10.00 uur: dhr. Peter Samwel; thema: “Wonderen..., of toch niet”
Zondag 7 september	Geen dienst
Zondag 14 september	Geen dienst. Regiodag in Aalten.